

Het Westen vergist zich zwaar in het geduld van Rusland

Door Frank , 26 mei 2026

Het Westen vergist zich zwaar in het geduld van Rusland

In een recent interview met de Amerikaanse journaliste Rachel Blevins waarschuwt de voormalige CIA-analist en nationale veiligheidsexpert Larry C. Johnson dat de oorlog in Oekraïne en de bredere conflicten in West-Azië een kantelpunt hebben bereikt. Volgens Johnson staat niet alleen Kiev in het vizier, maar komt ook Europa steeds nadrukkelijker in de Russische “crosshairs” te staan. Tegelijk ziet hij in de spanningen rond Iran het begin van een nieuw veiligheid en wereldorde model, waarin de macht van de Verenigde Staten en hun bondgenoten afneemt. De analyses en beweringen van Johnson wijken in vele opzichten af van het dominante westerse narratief.

RUSSIA WARNS LONG-RANGE STRIKES IMMINENT, FOREIGNERS SHOULD LEAVE KIEV ASAP | Larry Johnson

Door Frank Dumon

Dreigende Russische langeafstandsraketaanvallen op Kiev

Aanleiding voor het gesprek is een scherpe waarschuwing van de Russische minister van Buitenlandse Zaken **Sergej Lavrov** aan de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken **Marco Rubio**. Volgens Johnson heeft Lavrov laten weten dat langafstandsaanvallen op Kiev “imminent” zijn en dat buitenlandse burgers de

Oekraïense hoofdstad beter zo snel mogelijk verlaten.

Die waarschuwing volgt op:

- Drone-aanvallen vanuit Kiev op civiele doelen in de Donbass en in Russische grensgebieden
- Een bloedige aanslag op een schoolinternaat in de regio Loegansk, volgens Johnson voornamelijk bezocht door meisjes van middelbare schoolleeftijd

In Rusland, zegt Johnson, heeft die aanval eenzelfde morele schok veroorzaakt als de Amerikaanse aanval op de school in Iran resulterend in de [dood van meer dan 170 kinderen](#). De roep om vergelding is groot en de eerste Russische raketsalvo's van de afgelopen 36 uur ziet hij slechts als een "voorgerecht".

Volgens Johnson moet Lavrovs oproep aan de VS om "hun mensen uit Kiev te halen" vooral gelezen worden als een expliciete waarschuwing aan:

- CIA-personeel dat samenwerkt met Oekraïense inlichtingendiensten
- NATO-officieren en westerse militairen die embedded zijn in Oekraïense commandocentra

Russische leiders, zo benadrukt hij, zijn doorgaans niet dubbelzinnig: Als ze zeggen dat je beter je mensen weg kunt halen, dan menen ze dat ook.

Van "speciale militaire operatie" naar volwaardige oorlog

In het Westen wordt vaak lacherig of onbegrijpend gedaan over de term "speciale militaire operatie". Johnson schetst het als een conflict met bewust ingeperkte doelen en inzet, in tegenstelling tot een mobilisatie-economie zoals tijdens de Tweede Wereldoorlog:

- Rusland heeft tot nu toe niet de volledige samenleving en economie op oorlogsniveau gezet
- Consumenten in Rusland konden grotendeels blijven leven zoals vóór 2022
- Grote delen van de industriële capaciteit bleven buiten schot, net als veel commandocentra in Kiev

Volgens Johnson is dat nu aan het kantelen. Hij verwacht:

- Gerichte aanvallen op besluitvormingscentra in Kiev
- Zwaardere aanvallen op militaire en industriële infrastructuur
- Een duidelijke verschuiving richting vollediger oorlogsmodus in Rusland

Die verschuiving koppelt hij direct aan het westerse optreden. In zijn ogen heeft het Westen Russische terughoudendheid verward met zwakte – een fatale vergissing, zegt hij.

Europa als volgend doelwit?

Johnson verwijst naar recente verklaringen van:

- Dmitri Poljanski, de Russische vertegenwoordiger bij de OVSE
- Sergej Rjabkov, plaatsvervangend minister van Buitenlandse Zaken

Beiden zouden in duidelijke bewoordingen hebben aangegeven dat Europese landen zelf doelwit kunnen worden als zij de aanvallen op Russisch grondgebied blijven steunen of mogelijk maken. De verschillende Russische functionarissen “zingen van hetzelfde muzieklad”, stelt hij: hun boodschap is gecoördineerd en niet louter persoonlijke opinie.

In Johnsons lezing is de eerste stap:

1. Buitenlanders uit Kiev laten vertrekken
2. De Oekraïense regering en centrale infrastructuur systematisch uitschakelen

Waar Rusland eerder volgens hem terughoudend was uit vrees westerse diplomaten of militairen te doden, is die rem nu verdwenen: wie blijft, doet dat “op eigen risico”.

De erosie van internationaal recht en de opkomst van een nieuwe wereldorde

Een groot deel van het gesprek gaat over internationaal recht en de naoorlogse instituties: de Verenigde Naties, de Conventies van Genève, de Wereldbank, het IMF. Johnson herinnert eraan dat deze structuur is ontstaan uit de gruwel van de Tweede Wereldoorlog, waarin naar schatting 70 miljoen doden vielen, met een bijzonder hoog dodental in de toenmalige Sovjet-Unie en China.

Volgens Johnson heeft het Westen, en vooral:

- de Verenigde Staten
- Israël

- bepaalde Europese landen dat systeem stelselmatig ondermijnd door zich zelf niet meer aan de regels te houden, terwijl het tegelijk anderen de les leest.

Hij wijst onder meer op:

- Westerse steun aan gewapende groepen die hij als terroristisch bestempelt, zoals figuren rond Abu Mohammad al-Julani in Syrië
- De historische steun van Israël aan Hamas, die later als vijand werd bestreden
- Het selectief invoeren van internationaal recht: eerst provoceren, zegt hij, en vervolgens de tegenreactie van Rusland of Iran als “illegaal” veroordelen

Door die hypocrisie, aldus Johnson, keren steeds meer landen in het “Globale Zuiden” zich af van de westerse dominantie. Hij verwacht dat er uit de huidige conflicten een nieuwe internationale orde ontstaat, waarin:

- Rusland, China en het Globale Zuiden een grotere rol spelen
- De VS en hun traditionele bondgenoten niet langer de voorwaarden kunnen dicteren
- Economische en juridische afspraken meer in evenwicht worden verdeeld

West-Azië: Iran, Saoedi-Arabië en de verschuivende allianties

Naast Oekraïne vormt de oorlog rond Iran de tweede grote as in het gesprek. Johnson spreekt over een reeks ontwikkelingen die volgens hem wijzen op een machtsverschuiving in de Perzische Golf:

- Saoedi-Arabië vermindert zijn afhankelijkheid van de dollar, verkoopt Amerikaanse staatsobligaties en koopt goud
- Saoedi-Arabië en andere Golfstaten verkopen olie in andere valuta, onder meer in Chinese yuan
- Pakistan probeert een nieuwe regionale veiligheidsarchitectuur op te bouwen, waarin ook Iran en Turkije een plaats hebben

Johnson beweert dat Pakistan zelfs een “nucleaire paraplu” aan Riyad heeft beloofd: een informele garantie dat een aanval op Saoedi-Arabië door een nucleaire macht – hij denkt daarbij vooral aan Israël – met Pakistaanse kernwapens zou worden beantwoord.

De mislukte deal met Iran en de rol van Trump

Wat betreft de Amerikaanse politiek rond Iran ziet Johnson geen perspectief op een duurzame overeenkomst. Hij stelt:

- Dat een mogelijke deal rond sanctieverlichting en ontthoofing van Iraanse tegoeden telkens wordt getorpedeerd
- Dat Donald Trump zich niet kan losmaken van de pro-Israëlische lobby in Washington
- Dat rijke donoren zoals Miriam Adelson (weduwe van casino-magnaat Sheldon Adelson), volgens hem honderden miljoenen in Trump hebben geïnvesteerd en zo het beleid beïnvloeden

De voorwaarden van Iran zouden volgens Johnson helder en niet-onderhandelbaar zijn:

1. Onmiddellijke opheffing van sancties
2. Vrijgave van sinds 1979 bevroren Iraanse tegoeden
3. Een einde aan de oorlogen in Libanon en Gaza
4. Behoud van controle over de Straat van Hormuz, met heffingen die Teheran als “gebruikersvergoeding” bestempelt

Zolang Washington die eisen niet wil inwilligen en Israël nauw aan de zijde van Trump blijft staan, ziet Johnson geen reële kans op een akkoord.

Economische schokgolf op komst?

Interessant is ook Johnsons analyse van de energiemarkten. Hij wijst op een fundamentele tegenspraak:

- De wereldwijde aanvoer van olie is volgens hem door de huidige oorlogen met minstens 20% gedaald
- De vraag is nauwelijks afgenomen
- Toch blijven de officiële olieprijsen relatief gematigd, terwijl de reële prijs in Aziatische havens volgens hem veel hoger ligt

Daaruit concludeert hij dat de markten kunstmatig worden gemanipuleerd en dat vooral de VS de werkelijke kostprijs van olie nog niet volledig voelen. De regering zou dit tijdelijk hebben gemaskeerd door de strategische reserves aan te spreken.

Op langere termijn verwacht Johnson echter een forse economische terugslag:

- Duurdere brandstoffen
- Stijgende levensduurte
- Groeiende binnenlandse druk op de Amerikaanse regering om tot een politieke uitweg te komen

Pas wanneer die pijn echt voelbaar wordt voor de Amerikaanse bevolking, denkt hij dat Washington bereid zal zijn enige concessies te overwegen.

Conclusie: een gevaarlijk moment van overschatting en onderschatting

Hij schetst een uitermate somber beeld van de huidige geopolitieke situatie. In zijn visie:

- Overschat het Westen zijn eigen macht en invloed, zowel militair als economisch
- Onderschat het Westen de vastberadenheid en het uithoudingsvermogen van Rusland, Iran en hun bondgenoten
- Nadert het tijdperk waarin de VS onbetwist de internationale spelregels bepaalden zijn einde

Of men Johnsons conclusies deelt of niet, zijn analyse dwingt tot een ongemakkelijke vraag: hoe lang kan een wereldorde standhouden waarin de belangrijkste architecten van het naoorlogse recht zélf dat recht steeds vaker naast zich neerleggen?

Scott Ritter deelt dezelfde mening

Oekraïne schond het oorlogsrecht door het [Starobelsk College](#) aan te vallen. Rusland daarentegen hield zich aan het oorlogsrecht door Kiev aan te vallen. Dat is een verschil. Bij deze aanval zouden, volgens Russische bronnen, 21 studenten tussen 16 en 18 jaar, vooral meisjes, zijn omgekomen. Wat betekent het internationaal humanitair recht nog in een oorlog waarin drones, data en kunstmatige intelligentie steeds meer de toon zetten?

Volgens Ritter was de aanval op het college geen vergissing, maar een doelbewuste aanval op civiele doelwitten. In het Westen zijn er commentatoren geweest die op

sociale media beweren dat het college een legitiem militair doelwit was. Ritter verwerpt die redenering als gevaarlijk simplistisch en in strijd met de wet van de oorlog: civiele personen en civiele objecten mogen niet worden aangevallen, tenzij zij effectief aan militaire operaties deelnemen. Er was geen legitiem militair doel, en de aanval richtte zich juist op slapende studenten, wat hij kwalificeert als massamoord en een zware oorlogsmisdaad.

Drones, Palantir en het verdwijnen van de “menselijke factor”

Een belangrijk deel van Ritter's betoog gaat over de manier waarop doelen tegenwoordig worden geselecteerd. Waar voorheen menselijke analisten foto's, inlichtingen en context beoordeelden, spelen nu grote data- en AI-systemen een steeds grotere rol. Westerse bedrijven leveren geavanceerde software waarmee Oekraïne grote hoeveelheden data kan verwerken om doelen voor drone aanvallen te selecteren. Waar een menselijke analist zou onderzoeken of het gaat om structurele militaire activiteiten, hakt een algoritme op basis van patroonherkenning sneller en grover de knoop door. Volgens Ritter verdwijnt daarmee de menselijke reflectie die nodig is om de wet van de oorlog toe te passen: het vermogen om nuance te zien, context te begrijpen en morele en juridische afwegingen te maken.

De FPV-drones: een bewuste en herhaalde aanval

Ritter besteedt veel aandacht aan de techniek van de gebruikte drones, die hij aanduidt als FPV-drones van het type “FP1”, uitgerust met meerdere kleine raketten. De drones zouden, op basis van ooggetuigenverslagen, eerst raketten op het slaapgedeelte van het college hebben afgevuurd. Telkens als studenten naar buiten vluchtten, zouden nieuwe salvo's zijn afgevuurd. Pas nadat de munitie op was, zouden de drones zelf in het gebouw zijn gevlogen en daar ontploft zijn. Daarbij zou een Starlink antenne op een van de neergehaalde drones gevonden zijn, wat wijst op livebesturing en realtime observatie van het doel. In Ritter's analyse is dat een aanwijzing dat er Oekraïense operators waren die het doel zagen, de bewegingen van de studenten volgden en desondanks doorgingen met vuren. Het toont volgens hem een bewuste, zorgvuldig georkestreerde aanval op een duidelijk civiel doelwit.

Psychologische oorlogsvoering: het breken van de Russische wil

Ritter plaatst de aanval in een bredere strategie, die hij toeschrijft aan westerse – vooral Britse – planners: het voeren van een psychologische oorlog tegen de Russische bevolking. Omdat een militaire overwinning op het slagveld moeilijk of

onmogelijk lijkt, zou men proberen de wil van de Russische samenleving te breken door massale dronecampagnes tegen doelen diep in Rusland, het creëren van een gevoel van onveiligheid, zelfs ver van de frontlinie, het treffen van symbolische doelen om angst, woede en wanhoop te zaaien. Hij verwijst naar publieke uitspraken over de levering van tienduizenden drones en plannen voor duizenden aanvallen per dag. In plaats van de Russische wil te breken, zou de woede en vastberadenheid om de oorlog voort te zetten alleen maar toenemen.

Russische tegenaanvallen en de vraag naar legitimiteit

Ritter vergelijkt de aanval op Starobelsk met daaropvolgende Russische aanvallen op doelen in Kiev en andere steden. Volgens hem valt daar een duidelijk verschil te zien in de toepassing van de wet van de oorlog: Oekraïne plaatst volgens hem de productie van drones bewust in civiele gebouwen: musea, winkelcentra, garages en andere schijnbaar civiele infrastructuur. Zodra die gebouwen daadwerkelijk worden gebruikt voor wapenproductie of -opslag, verliezen ze hun bescherming als zuiver civiel object en worden ze militaire doelen.

Als Rusland dergelijke locaties aanvalt, met het oog op drone productie, commandovoering of wapenopslag, is dat volgens Ritter wél te rechtvaardigen onder het oorlogsrecht, mits wordt gestreefd naar minimalisering van civiele slachtoffers. Hij contrasteert dit met de aanval op slapende studenten, waarbij er geen militair voordeel is aan te wijzen en het doelwit zelf niet militair is. Onderwijsinstellingen blijven civiele doelen, zolang zij niet aantoonbaar en structureel in militaire structuren zijn geïntegreerd.

Ritter's centrale waarschuwing is dat de opkomst van grootschalige data-analyse, commerciële oorlogstechnologie en ongeremde drone-oorlogsvoering het risico vergroot dat dit soort aanvallen geen uitzondering meer blijven, maar onderdeel worden van een genormaliseerde oorlogspraktijk waarin "dodelijkheid" zwaarder weegt dan "legaliteit". Of men het met zijn bredere politieke conclusies eens is of niet: zijn analyse raakt aan een kernpunt dat voor elke moderne oorlog geldt. Zonder blijvende en bewuste toepassing van de wet van de oorlog, met echte menselijke oordeelsvorming, dreigt de grens tussen militair en civiel te vervagen, met burgers, en zeker kinderen, als eerste slachtoffers.

Bronnen:

Ritter's Rant 091: The Law of War <https://youtu.be/iMfD4OqWQHA>

Sky News secures exclusive access inside a Ukrainian drone factory

https://youtu.be/04ygR_H0sOA

Inside the Most Secret Ukrainian Factory Producing Thousands Vampire Drones a Day

<https://youtu.be/CRRYmT6hhQA>

Deadly Ukrainian Drone Strike on Starobelsk College in LPR

<https://youtu.be/LLb2YFJLP40>

Where Is CNN? Where Is BBC? <https://youtu.be/tlqTkKnLMAQ>

RUSSIA CONFRONTS WEST: <https://youtu.be/yeZ-Cz6lpw>

Overview Palantir on YouTube: <https://www.youtube.com/@palantirtech>

Palantir Gotham: Europa <https://youtu.be/tZVx3BTkLII>

The Future of Warfare | Palantir: <https://youtu.be/UiigqiaUBAL8>

Magical on the Front Lines | Intro at AIPCon 9: https://youtu.be/VB_6oi0g_f8

Palantir CEO Alex Karp Opening Remarks | AIPCon 9: <https://youtu.be/sDtlYnbJT8>

https://www.youtube.com/watch?v=04ygR_H0sOA